

разбойникъ изъ за угла, прилѣпъ, бухалъ, въ мрака само можешъ! Кой си, кажи де! Да ти дръпна хубавичко ушитѣ, магарешкитѣ уши!

Господинъ началникъ, цѣлъ изпотенъ, отчаено се отбраняваше отъ противника си, но и оня изглеждаше да не е по-слабъ и майсторски атакуваше слабитѣ му мѣста. Това се познаваше по лицето на началника, който отъ врѣме на врѣме подскачаше като попаренъ.

— Ти щѣлъ си да ме набиешъ! Въ Панахъ! Охъ! Ще видишъ ти такивато лосни топки, какви желѣзни юмуци иматъ! Веднажъ да те плѣсна и... Вагабонтъ! жена ми! Врѣзки... имала! Ахъ ти вагабонтинъ, шарлатанинъ, лъжецъ! Пошла натура, низка тварь. Чортъ, теле, ехидна, обирачъ... и т. н. т.

Азъ поискахъ да кажа на началника да затвори телефона, но той стори това самъ, но по единъ такъвъ начинъ, че апаратътъ скочи на пода, мастилницата върху жилетката му, масата се разлюлѣ нѣколко пѣти, а самъ той падна въ едно кресло, цѣлъ изпотенъ и разбитъ, и като ми махна съ ржка: „Другъ пѣтъ, другъ пѣтъ“ глухо ми каза.

Въ коридора разсилниятъ смирено се изправи и като посмигна прошепна: „Доста се поскарахте съ гнѣ началника“.

Слѣдъ нѣколко врѣме срѣщамъ приятеля си Квъ, разправамъ му тая случка, а той се кхса отъ смѣхъ.

— Това е нашиятъ бе, Чипчика, „студентътъ“, той все така си отмъщавъ, сигуръ е искалъ служ-